

Trende gjeldige

Psalmier, Den

Förste: Krüdens Hörsång
i den ändelige Salo-
mon. Af Glemme-
less Kammer en Krüdgore
penetrader.

Trouliem 1786.

V box 32: 936

[Volgvarcz, Marcus Carstensen]

i Siælens Luzh. (An 8)

Evende gudelige
Salmer,

Den Første:

**Brudens Høy-Sang om den
Aandelige Salomon;**

Forsætter

Om det aandelige Egetskab, som er
imellem **CHRISTUM** og en
troende Stal,

Som begynder saaledes:

**Uf Himmelens Kammer en
Brudgom fremtræder, 2c.**

Synges som;

Dydædle Siæl, 2c.

Den Anden:

**I prægtige Himle og Jorden
tillige! 2c.**

Som forestiller

**Entroende Siæls fornemste Attraae
og Begjæring, saavel i Livet**

Som i Døden.

Synges som:

Den skjønnest og lifligst 2c.

Tronhiem, trykt Aar 1786.

V box 32:936

Den Første:

Af

I.

Himmels Kammer en Brudgom
fremtræder,
Hvis Navn er Solen, heel dejlig at see;
Han med sine gyldene Straaler mig klæder
Alt jeg forglemmer min Sorrig og Bæe;
Det er Retfærdigheds Soel af det Høje!
Jesus, som udgik fra Faderens Skød,
At han mig Salighed kunde tilføje,
Som blev fortient ved hans Pine og Død.

Naar jeg af Solen, som Dvinden beklædes,
Kaster jeg Maanen strax under mig ned:
Himlen jeg søger, af Verden jeg kiedes,
Thi den er idel Forfængelighed.
Stemplede Ritger i Boret forsvinde,
Naar Solens Straaler de stikker derpaa:
Naar jeg min Brudgom i Hiertet har inde,
Verdslige Tanker jeg lader bort gaa.

Naar Moses vil sig i Ægteskab binde,
Ulige Ansigter parrede bliir:

Hand

Han, som var dejlig, tog sig en Morinde,
De hvide Tænder var hendes Zitr;
Naar Ahasverus vil tage en Dvinde,
Som skulle blive hans Dronning og Brud,
Esther, som før var en fattig Jøvinde,
Da med en Krone stafferedes ud.

4.
Aldrig var Moses saa dejlig at skue,
Aldrig Ahasverus saa meget formaaer,
JESUS, som Hiertet optender i Lue,
I begge Stykker dem jo overgaaer:
Rød som en Rose han er i sine Kinder,
Hvid som en Lilje i Dalerne groer;
Sjælen hans Rikdom nok føler og finder,
Tungen kand ikke udsige hvor stor.

5.
Mørk var at skue den Morlandste Dvinde,
Fattig var Esther, men hvor saae jeg ud;
Hæslig, elendig mon JESUS mig finde,
Der jeg blev kaaret at være hans Brud:
Min Fader var een af de Amoriter,
Af hans Lænd sprang jeg, og faldt udi Dynd,
Min Moder var og een af de Hethiter,
Som mig undfanged og fødte i Synd.

6.
Ach! ach! hvor ofte hand til mig har bejlet:
Ordet er Kierlighed's pegende Stav:
Ach! ach! hvor ofte min' Løfter har fejlet,
Som jeg forlovet i Daabell ham gav;
Der

Der jeg nu skulle troeloves med Bre,
Jeg ham i Troen ndrakte min Haand,
Fæstende Gave han mig mon forære,
Der han mig sendte i Hertet sin Aand.

^{7.}
Raaber min JESUS af elskende Herte:
Een er min Due, og een er min Brud!
Echo jeg svarer af Kierligheds Smerte:
Een er min Brudgom, og een er min GUD!
Han mig med stillede Klæder bepryder,
Guldene Stykker han fører mig i,
Saligheds Klæder af hannem jeg nyder,
Det er hans aandelig Bruds Liverte.

^{8.}
Guldring i Dret med Arnebaand tvende
Antog Rebecca af Eteners Haand:
JESUS mig Dret i Dret mon sende,
To Sacramenter de ere min Baand:
Udi Vand-Badet jeg Fæstens-Oll fanger,
Brylluppet stedse ved Alteret-staaer,
Saligheds Løstelse Stølen erlangør,
Naar jeg med tørstige Læber fremgaaer.

^{9.}
Keen fra all Smitte min Brudgom mig
tvetter,
Broder-Lod falder paa Søsterens Arv,
Vinn uden Bærme han til mig fremsætter,
Fødmen han giver med nydelig Marv;
Som Pelicaner de føder sin Unger

Med

Med sit Blod, tappet af Brysterne ud:
Saa lodsker JESUS de tørstige Tunger,
D'en barmhertig og elskende GUD!

^{10.}
En Hiemme-Gave jeg haver i vente,
Det er Guds Rige, som evig bestaar,
Naar at Brudgommen sin Brud vil afhente,
Vre-Krands gives, som aldrig forgaar:
Da skal mit Hoved bekrones med Vre!
Da skal jeg rejse fra Babylon ud;
Da skal mit Scepter af Palme-Green være
Da skal jeg møttes i HErren min GUD!

^{11.}
Troefaste Venner maa skilles ved Døden,
Kierligste Egtebaand løses maa op,
Naar Stølen kaldes, da er det fornøden
At vi til Graven levere vor Krop;
Nu maa en Abraham miste sin Sara;
Dvinden af Thecoa savne sin Mand;
Nu maa Naomi omkiftes til Mara;
Saa ubestændig er Egteskabs-Stand.

^{12.}
Aldrig kan Døden det Baand sondertrive,
Som min Staal haver med Frelseren fast,
Lever jeg, døer jeg, jeg HErrens skal blive,
Samson kan ikke opslide de Bast,
Døden, som Brude-Vogn mig skal hienføre,
Fra denne Jordan lad bruse en Vand,

Jeg

Jeg med de gloende Hester skal tiere,
Som ere Engler, i Himmelen ind.

13.

Bort! bort! al Jordiske Syssler og Tanker,
I skal ey meere nu krænke mit Sind,
I Klippens Riv jeg har kastet mit Anker,
God Havn der findes for alle slags Bind;
En tillukt Urtegaard Hjertet skal være,
Som ey skal aabnes med Dirik af Guld.
Ingen betroes den Nøgel at bære,
Uden allene min Frelsere huld.

14.

Ret som de kloge Jomfruer optændte
Lamper med Olje, og ventede Bud,
At deres Brudgom dem ville hembente,
Som var en Konge-Søn fød af en Guld;
Saa vil jeg være om Midnat tilrede,
Paa det at Dørren maa aabnes for mig;
Jeg vil dig følge, naar du mig vil lede
Ind i den evige Glæde hos dig.

15.

O! at jeg havde med Duen to Vinger,
Jeg vil'd' opsoge min Noah og Noe,
Der, hvor at Engle-Discanten den klinger,
Der er heel lystig at være og boe!
Der skal jeg fuld udaf Rærligheds Lue
Stimme som Solen i Herligheds Glands!
Der skal jeg stedse min Frelsere skue!
Der skal min Sorrig omvendes til Dands

16. Kom

16.

Kom da, min Brudgom, med Bruden jeg
raaber:

Kom Herre Jesu! og tov ej, kom snart!
Du skal ej væde din' Følger af Draaber,
Duggen skal blive for Hovedet spart;
Thi jeg dig straxen indtil mig vil lukke,
Saa snart jeg hører din bankende Haand,
Jeg vil med Stephano saaledes sukke,
Ach Herre Jesu! annamme min Aand.

Den Anden:

1.

J prægtige Himle og Jorden tillige! Di
værer mit Bidne til det jeg vil sige. Alt det,
som mit Hierte kan glæde og gavne, Er
Jesum at elske, at kysse og favne.

2. Den høyeste Væ, hvor efter jeg stuns
der, Bestaaer i at være i Jesu hans Buns
der! Mig synes saa mange Slags Himle op
rinde, Som Stælen Blod-snykkede Buns
der kan finde.

3. Lad Verden true og Tænderne vise,
Jeg vil min livsaligste Jesum dog prise, Lad
buldre og lyne, og tordne tillige, Jeg tæn
ker fra Jesu dog aldrig at vige.

4. Lad Luften bespændes med giftigste
Buer, Og Jorden og Havet staae begge i
Luer,